

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7/10/96

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.  
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל  
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

עדותה של הגב' יהודית דוראני - תיק 304/96

היו"ר: אני פותח את ישיבת הוועדה היום 7/10/96, העדה הראשונה  
 תהיה הגב' יהודית דוראני בתיק 304/96. בבקשה.  
 טוב, הגברת דוראני אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת את  
 כל האמת ורק את האמת.

דרורה: גב' דוראני אני מקווה שאת שומעת אותי בסדר.

הגב' דוראני: כן.

דרורה: עכשיו, דוראני זה שם המשפחה של הנישואים שלך, נכון?

הגב' דוראני: נכון.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: מה היה שם המשפחה לפני הנישואין?

הגב' דוראני: קרנן יהודית.

דרורה: יהודית קרנן?

הגב' דוראני: כן.

הגב' דוראני: אהה. עכשיו, את מהעדה התימנית נכון? את תימניה?

הגב' דוראני: אני תימניה. כן.

דרורה: מתי עלית לארץ?

הגב' דוראני: סוף '48.

דרורה: כן, מאין עלית לארץ?

הגב' דוראני: מחאשד לעתלית. מעתלית לבית עולים עציון.

דרורה: כן. עכשיו איזה ילידה של איזה שנה את? בת כמה את היום?

הגב' דוראני: הייתי בערך בת 17.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: כשעלית לארץ, בת 17?

הגב' דוראני: כן.

דרורה: כן. עכשיו, מה קרה, כלומר את עלית לארץ בת 17, את אני מבינה שאת למדת קורס למטפלות ואחר כך הגעת לעין שמר, נכון? תספרי איזה קורס, איפה היה הקורס כמה תלמידות היו בקורס, מה היתה המטרה של הקורס הזה?

הגב' דוראני: אנחנו 25 בחורות מירושלים ירדנו לעין שמר. לימדו אותנו גם שמה איך לחפוף את התינוק, בצורה שלא יכנס לו לעיניים, ואיך להלביש בכלל. לימדו אותנו.. עבדנו וגם למדנו.

דרורה: כן, שאת אומרת, איפה הקורס היה, בירושלים?

הגב' דוראני: היה במחנה א'.

דרורה: בעין שמר הקורס היה?

הגב' דוראני: בעין שמר מחנה א'

דרורה: אהה, ותוך כדי הקורס גם עבדתם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: גם עבדנו. נכון.

דרורה: הבנתי. כמה זמן היית בעין שמר א' בקורס הזה?

הגב' דוראני: אני, קרוב לשנתיים.

דרורה: בקורס היית קרוב לשנתיים. עכשיו, כשאת אומרת, היו עוד כמה עין שמר. א', ב' וג'. באיזה עין שמר היית כל הזמן?

הגב' דוראני: אני הייתי בא', אחר כך אנחנו שלוש תימניות. אחות שרה, ונעמי זאת. ואני. שלוש תימניות הורידו אותנו למחנה ג'.

דרורה: אחה. כמה זמן היית בא'?

הגב' דוראני: לא זוכרת בדיוק באיזה תקופה. אבל ירדנו ככה לעבוד גם כן באותה העבודה, באותה המשרה ואותן המשמרות.

דרורה: הבנתי.

הגב' דוראני: לא שינו לי עבודה.

דרורה: עכשיו כשאת מזכירה את החברות שלך, הן יושבות כאן, מה השמות שלהם לפני הנישואין שלהן?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: נעמי מנסורה היה. שמה עכשיו הוא עמרם.

דרורה: כן, והשניה?

הגב' דוראני: השניה ברכה עושתי, היתה לפני הנישואין. היא עכשיו ברכה קצר.

כ.ה. מימון: כן כן היא היתה אצלינו.

דרורה: עכשיו, בואי. היית במחלקה עבדת במחלקה. באיזה אופן עבדת במחלקה? מי נתן לכם הנחיות אז מה לעשות במחלקה?

הגב' דוראני: היתה יוטה. האחראית שלנו.

דרורה: את זוכרת את שם המשפחה?

הגב' דוראני: המנהלת הראשית לילה קוראים לה. וישנה רופאה שהיא באה לביקורת זהו. זה מה שאני זוכרת.

דרורה: את זוכרת את שם הרופאה שבאה לביקורת?

הגב' דוראני: לילה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: הרופאה היתה לילה?

הגב' דוראני: לילה משהו כזה. שכחתי. זה היום 45 שנה מאז. נדמה לי.

דרורה: הרופאה היתה, או האחות הראשית היתה לילה?

הגב' דוראני: לא, הרופאה זה של הילדים, שהיא בודקת ומסתובבת, היא אחת עם יוטה עם האחראית הראשית.

דרורה: הבנתי. עכשיו, את באיזה צורה עבדת? את אומרת במחלקה? איפה זה היה במרפאה, בבית התינוקות, איפה עבדת?

הגב' דוראני: במחלקה עצמה. יש 25 ילד אנחנו

דרורה: איזה מחלקה כשזאת אומרת מחלקה? בעין שמר, בבית התינוקות זה היה?

הגב' דוראני: בית תינוקות.

דרורה: בית תינוקות. עכשיו, את זוכרת איך היה בבית התינוקות? מי היה שם? כמה מטפלות היו בבית התינוקות?

הגב' דוראני: בבוקר שתיים, בערב שתיים, בלילה אחת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: כן, וכל הזמן הזה גם יש אחות ראשית ורופאה?

הגב' דוראני: הרופאה היא רק באה בבוקר, ואם יש מקרים דחופים הולכים ומזמינים אותה.

דרורה: ובמשמרת מי נמצא? שתי מטפלות זה בוקר צהריים ועוד מי?

הגב' דוראני: האחראית היא לא באה כל הזמן, רק לפעמים, עם הרופאה. אחראית היא לא נמצאת בטיפול, היא רק נותנת הוראות ומסדרת את סידור העבודה.

דרורה: אז רק המטפלות היו כל הזמן בבית התינוקות?

הגב' דוראני: נכון.

דרורה: הבנתי. עכשיו, כמה שעות זה משמרת?

הגב' דוראני: 8 שעות. שעה אוכל, חצי שעה בבוקר חצי שעה בצהריים. ככה.

דרורה: עכשיו, כשאת אומרת שהיו 25 ילדים במחלקה

הגב' דוראני: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמס

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: הילדים היו, את זוכרת את הגילים שלהם?

הגב' דוראני: קטנים היו. תינוקות. אפילו לא עמדו, חלק עמדו במיטה הזאת. אבל כולם קטנים.

דרורה: בערך את זוכרת איזה גילאים? מגיל כמה חודשים עד איזה גיל? שנתיים שלוש? את זוכרת בערך את הגילאים של הילדים?

הגב' דוראני: אין שנתיים. שנתיים היו עומדים כולם במיטות. אבל כולם עוד קטנים.

דרורה: לא עומדים?

הגב' דוראני: יש חדר תינוקות. יש חדר גם של שנתיים, ואני בחדר של הקטנים.

דרורה: אהה, היה גם חדר נוסף של מגיל שנתיים?

הגב' דוראני: מגיל שנה, שנה וחצי, היה שלוש חדרים.

דרורה: אהה, אז אולי תספרי.

הגב' דוראני: בחדר שלי 25 תינוקות.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: יפה. כשאת אומרת היו 3 חדרים, חדר אחד של תינוקות, השני של שנתיים

הגב' דוראני: של אחרי לידה גם. שבאים מבית חולים היו, גם.

דרורה: כלומר אחרי, יש חדר אחד של אחרי לידה, ויש חדר של ילדים יותר גדולים. כמה היו בילדים היותר גדולים בני השנתיים?

הגב' דוראני: בחדרים השניים לא ספרתי. לא התעניינתי, התעניינתי רק במחלקה שלי. לא שמתי לב לאחרים.

דרורה: וגם לא הכרת אנשים שם?

הגב' דוראני: הכרתי אנשים שעבדו.

דרורה: את יכולה להגיד שמות של מי שעבד בחדרים האחרים אולי?

הגב' דוראני: שמות? מה אני אגיד לך. אני לא זוכרת בדיוק כי באו מגרמניה, אלה שהיו חתימות, מראים לי את השם שהיו בתור למוות. עמדו גם שמה. אני במחלקה עבדתי עם ברכה אחותה, עבדתי עם נעמי זו, ואחר כך הביאו לי מגרמניה בנות.

דרורה: הבנתי, אז לא הכרת את מי שעבד במחלקות האחרות.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: הכרתי, נעלמו, לא יודעת איפה הן. יש לי רק התמונה שלהן, פעם עשיתי תמונה שעבדתי איתן. אני לא רואה אפילו ברחוב, לא רואה אותן.

דרורה: עכשיו תגידי, שעבדת עם התינוקות, מה בדיוק עשית איתם? מה הפעולות שעשית איתם? האכלת אותם, מה עשית?

הגב' דוראני: אנחנו בהתחלה בבוקר, מודדים להם חום, רוחצים אותם, מכינים אותם לארוחת בוקר.

דרורה: עכשיו, למה היה צריך למדוד להם חום, הם היו חולים?

הגב' דוראני: מה?

דרורה: הם היו חולים שהיה צריך למדוד להם חום?

הגב' דוראני: זה נהוג. כל יום בבוקר, שעה 5 בערך מודדים חום, ורושמים כמה אכל כמה שתה, רושמים, כמה הוא קיבל 100 ג', 50 ג', זה..

דרורה: כן, אבל בלי קשר לזה שהם חולים. לא היו חולים. הילדים היו בריאים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: לא, לא. זה חוק לדעת.

דרורה: כן, הבנתי.

הגב' דוראני: מודדים בלי חוס, בלי הוא בריא. אין לו כלום.

דרורה: תגידי, את יודעת איך ילד הגיע לבית התינוקות?

הגב' דוראני: איך? בעליה. יורדת האוירון, יש בנות שעובדות במחנה, הולכים ומגיעים לתינוקות ישר אלינו. אנחנו עושים להם מקלחת, מלבישים אותם, מאכילים אותם, ושומרים, את יודעת. בית תינוקות.

דרורה: עכשיו, את כאשה. כנערה תימניה דיברת את השפה. דיברת שם עם ההורים של הילדים?

הגב' דוראני: דיברתי איתם, שיחקתי איתם, הכל היה בסדר איתם.

דרורה: עכשיו, יש לך איזה ידע, או את יודעת איזה קשר היה להם עם התינוקות? אם לקחו אותם מרצון, אם נתנו אותם מרצון? את יכולה להגיד משהו על העניין הזה?

הגב' דוראני: יש הורים שיש להם 10, 8 ילדים. לא כל כך התנגדו. ובאו לשאול אותי, אמרתי להם - אל תדאגו, יש אוכל פה חם,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

ואנחנו שומרים. הרגעתי אותם בתימנית, ולא ראיתי שהרבה התנגדו, רק נערות שיש להם אחד ילד. והיה להם חלב. לא היו רוצות בכלל שיהיה אצלינו. ממש בכו, לא רצו להשאיר אותו. לקחו, אמרתי להם, בסוף גונבות לנו את התינוק. רדפתי אחריה לאוהל, אמרתי לה - תראי, עשית לי את זה במשמרת שלי. יהיה לי לא טוב. אמרה - לא, אני רוצה את הילד שלי, לי יש חלב ואני לא רוצה בית תינוקות. אמרתי לה - תראי, אני לא עשיתי כלום, לא דיברתי כלום. אני רק אגיד שאת לא רוצה. בסדר, בסוף הם שולחים משטרה להביא את הילדה. אמרתי לה - טוב שאני לא התוכחתי איתך. את רואה, הם עושים את זה. מביאים את הילד בכוח מן האוהל מן האמא, לבית תינוקות.

דרורה: ואת זוכרת, ממש תינוקות שצריכים לינוק? זה בגיל שהם צריכים לינוק? והם היו מאפשרים לאמא לבוא ולהניק את הילדים?

הגב' דוראני: כן, יש שעות של יניקה. באות האימהות מניקות, יושבות איתי במחלקה, הכל בסדר.

דרורה: אבל את הילד חזרה, לא היו נותנים לאמא, אסור היה לה לקחת.

הגב' דוראני: לא, לא. לקחת אותו, לא.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: כן. עכשיו את עבדת בעין שמר את אומרת קרוב לשנתיים. כמה זמן

הגב' דוראני: בדיוק אני לא זוכרת.

דרורה: פחות או יותר. עכשיו, כמה זמן ילד, נגיד הוא תינוק, היו מביאים אותו לבית התינוקות, כמה זמן הוא היה נשאר בבית התינוקות, לפי מה שאת זוכרת? בכל זאת ראית אותו יום יום, נכון? כמה זמן ילד כזה היה נשאר בבית התינוקות?

הגב' דוראני: אני לא יודעת איך היו מתחלפים הילדים. היה לי אוטו תינוקות. הייתי מאכילה אותם בערב, בסדר בריא ושלם, אכל שתי, ואני עובדת ערב נגיד משתיים וחצי עד אחת עשרה, אז אני באה בבוקר, איפה ציון? איפה זה? אמרו - שלחו אותו לחיפה. למה?

דרורה: חיפה זה לבית החולים?

הגב' דוראני: אני אומרת לה תסתכלי, רשמתי שאין לו חוס, הוא אכל 100 ג', וזה בסדר. היא אומרת, ככה אמרו לי. שלחו אותו לחיפה לא מרגיש טוב. זהו. מביאים עולים עוד פעם. באים עולים האוירון מוריד כל יום. לפעמים האוירון מגיע פעמיים, בערב אחד. אז מביאים תינוקות. ואותם התינוקות

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מכין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

25 מיטות מלאות ילדים. ואני לא שמתי לב לכל, העיקר  
 תינוקות יש מלא המיטות תמיד.

דרורה: כן, את אומרת ש

הגב' דוראני: אבל מה שהלך לא חזר. מה שהלך לחיפה לא חזר.

דרורה: עכשיו, בנוכחותך לקחו איזה ילד, ראית שלוקחים ילד  
 בנוכחותך?

הגב' דוראני: לא.

דרורה: בגלל שהוא חולה?

הגב' דוראני: לא.

דרורה: את אומרת שזה היה רק בלילה, ואת לא עבדת משמרת לילה.

הגב' דוראני: אה, לפעמים נדיר. לא הייתי עובדת הרבה לילות. היו  
 נותנים לי בוקר או צהריים.

דרורה: אהה, אז התופעה הזאת של ילדים שיצאו מהמחלקות ולא חזרו,  
 היתה בעיקר בלילה? בדרך כלל בלילה אם כך?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: כן, אבל אני לא ראיתי שום דבר. אני רק רואה שהם אינם. זהו. שאלתי, הם אומרים בחיפה.

דרורה: עכשיו, בחיפה זה רמבם?

הגב' דוראני: רמבם נדמה לי, משהו כזה.

דרורה: עכשיו, היו כרטיסיות? הילדים היו עם שמות עם כרטיסיות, עם איזה לוח של מה קורה איתם? את אומרת שהיה מעקב. הייתם רושמים חום, והייתם רושמים

הגב' דוראני: יש לנו לוח בבית התינוקות, בקיר, שם הילד ויש לנו איפה לכתוב את החום, איפה לכתוב את האוכל, מה אכל וזהו.

דרורה: כן, עכשיו שילד היה יוצא אז היה רשום באיזה מקום שהוא יוצא מהמחלקה,

הגב' דוראני: בשום אופן לא. לוא ראיתי חוברת כזו שהוא יוצא הייתי שואלת בפה, ואני לא רואה מחברת שכתוב לאן הלך.

דרורה: כן, כלומר, אם היתה רוצה לדעת לאן הילד הלך מהרישומים, מתוך הרישומים של המחלקה, לא היית יכולה לומר.

הגב' דוראני: ההורים בעצמם לא יודעים קרוא וכתוב, והם לא שואלים על חוברת. אני לפחות הייתי מתעוררת לחוברת כזו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: אבל אף אחד לא אמר רגע, אנחנו נראה באיזה מקום הילד הלך, או משהו. ההורים היו מחפשים את הילדים בכלל?

הגב' דוראני: הילדים שולחים אותם לרמבם, בית חולים, בחיפה וזהו.

דרורה: כן, אבל את אומרת שהילדים היו נעלמים. את שמת לב. ההורים היו יודעים שהילדים נעלמו, היו תלונות של הורים איפה הילדים שלהם? בזמן שהיית במחלקה?

הגב' דוראני: לא. לא היה אצלי, אצלי לא היה. באים רוצים את הילד שלהם. איננו פה, לא פה, זהו. נקודה.

דרורה: אהה, אז אמרו להם רק שהילד יצא מהמחלקה לבית חולים.

הגב' דוראני: איננו זהו. אני לא ראיתי שהיה ריב על ילד שם או משהו.

דרורה: לא ריב, כלומר, ההורים היו יודעים שהילד יצא לבית חולים? מי אמר להם את זה?

הגב' דוראני: לא יודעת. לא יודעת מזה כלום. יש הורים שהלכו להסתדר במושב ששכנעו אותם שיש להם 10 ילדים, שהשאירו אותם חודש ימים עד שיתאקלמו במקום. יחזרו, סיפרו לי,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

אמרו לנו להשאיר אותו, וחודש ימים חודשיים עד שאנחנו  
 נתארגן במקום. ונבוא אחר כך. שימי עין, את משלנו. אמרתי  
 להם - אני אשמור.

דרורה: כן, והילדים האלה באמת חיכו ל..

הגב' דוראני: ההורים עצמם לא היו נמצאים גם, חלק מהם.

דרורה: הבנתי. אבל במקרה הזה שהורים הלכו למושב להתארגן והילד  
 נשאר בבית התינוקות מה קרה עם הילד? את זוכרת?

הגב' דוראני: לא זוכרת מה קרה עם הילד בככל.

דרורה: הם באו לקחת את הילדים חזרה? את זוכרת?

הגב' דוראני: לא ראיתי.

דרורה: היו מקרים שאותם ילדים שנשארו הועברו ולא נשארו במחלקה?  
 את זוכרת מקרים כאלה? הועברו לבית חולים, או אמרו לך  
 שעברו לבית חולים? אותם ילדים שנשארו ושהורים עזבו את  
 המקום.

הגב' דוראני: כן, אבל לא זוכרת אם ההורים באו אלי למחלקה, לא  
 באו, לא יודעת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: אבל את הילדים עצמם את זוכרת? את אומרת, אמרו לך לשים  
עין על הילדים.

הגב' דוראני: ההורים, כן.

דרורה: אבל את זוכרת שמת עין על הילדים?

הגב' דוראני: שמי עין. למחרת אמרתי לך. באתי אמרו - לקחו  
לחיפה.

דרורה: אהה, אז היו מקרים כאלה שלמרות שמת עין, הילדים יצאו  
מהחלקה.

הגב' דוראני: כן.

דרורה: הוציאו אותם מהחלקה.

הגב' דוראני: לא ראיתי.

דרורה: לא ראית את הילד.

הגב' דוראני: לא ראיתי הילד, לא ראיתי שהוציאו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: בסדר, אבל נוכחת שהם לא נמצאים. הילדים לא היו, נכון?

הגב' דוראני: נכון.

דרורה: זה מה ששמת לב. עכשיו, כשאת מספרת על המקרים האלה, שילדים בערב היו ולמחרת בבוקר לא היו, כמה מקרים כאלה נגיד בשבוע, היו?

הגב' דוראני: זה לא היה כל הזמן, זה היה תקופה שבאו מ..אמריקאים, אני לא יודעת צרפתים אמריקאים, אז לא ידעתי להבדיל בין צרפתית לאנגלית. היום כן. אני יודעת. באו, כמות אנשים מאמריקה, אני לא יודעת. באו, כמו שיריד. באו למחנה א', ג', ה'.

דרורה: כן.

הגב' דוראני: כאילו באו, שיחקו עם הילדים,

דרורה: כן

הגב' דוראני: אחת ישבה עם הילדה הזו שאמרה לי אמא תשגיחי עליה. צלצלה לה באוזן, עשתה לה כל מיני תנועות. ראיתי בדיקת רופאה שישבה לידה. זה מה שאני ראיתי. אבל לא שמת לי לב מה היא עושה. לא התכוונתי שהיא רופאה או משהו. רק מרוב

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

שאנשים באו אלי לירושלים לשאול אותי, איפה, מה ראית,  
 מה, לא ראיתי כלום.  
 נכנס לי בראש שהיא באה לבדוק שמיעה. ולצלצל לה, אמרתי -  
 זו באה לבדוק אם היא רואה טוב, אם היא שומעת טוב.  
 עכשיו, כבר יש לי ילדים, כבר התחתנתי. שיחזרתי רק. אבל  
 אותו רגע בכלל לא שמתי לב.

דרורה: כן, אז בואי

הגב' דוראני: לא היה לי חשד בכלל.

דרורה: הבנתי. כשאת אומרת שהיתה תקופה מסוימת, מתי זה היה?  
 בהתחלה שעבדת שם? וכמה זמן זה היה? מתי? יותר מאוחר?

הגב' דוראני: יותר מאוחר.

דרורה: את התחלת לעבוד בשנת '49?

הגב' דוראני: כן, משהו כזה.

דרורה: וכמה זמן אחרי שהתחלת לעבוד בעין שמר, במחלקה, התחילו  
 לבוא אנשים ולבדוק את התינוקות, כמו שאת אומרת?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: היה יותר משבועיים. באו הביאו בובות, הרבה כמות. שק של בובות. ואותן הבובות, לא שינו משחקים. אין שינויים, כאילו בית חרושת אחד הביא סל. מביאים בובות שעושים בהם ככה, צוחקות. אז חילקו לכל ילד למיטה. הם בעצמם, נכנסו, לא אמרו מאיפה באו, לא כלום. כמו זרם של גשם. נכנסו חלק, ולא אמרו מאיפה באים, לא אמרו ששלח אותם המנהל מהמחנה, לא כלום. נכנסו

דרורה: ואתן, שאתן הייתם שומרות מטפלות, לא שאלתם לא בירתם?

הגב' דוראני: מה נשאל? לא מדברים. הם לא יודעים לדבר עברית, ואני לא יודעת לדבר אנגלית.

דרורה: אהה. עכשיו רציתי, אני חוזרת לשאלה שלי, כמה זמן היו המבקרים האלה? את אומרת הזרים.

הגב' דוראני: בערך, לא יותר משבועיים.

דרורה: בערך שבועיים.

הגב' דוראני: בערך משהו כזה. לא יותר.

דרורה: עכשיו, ובתקופה הזו, שהם היו ילדים גם, נעלמו מהמחלקה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: נעלמו הרבה. הרבה באותה תקופה, באותה תקופה שנעלמו האנשים המבקרים, היה כל יום חסר ילד. איפה הוא - חולה. ושלחו לחיפה. והוא היה בריא, ואכל ואכל ארוחת ערב ולא היה לו כלום אצלי.

הייתי מחכה למנהלת תבוא תתלונן, מה? לא מדדת חוס? או משהו, תשאל אותי. לא היה אפילו שאלות אלי. למה הילד היה חולה, ולא רשמת? היה רשום הכל.

דרורה: את אומרת ילד ליום או אפילו יותר? את יכולה לזכור בערך כמה ילדים ליום נעלמו באותה תקופה, בשבועיים האלה?

הגב' דוראני: בדיוק לא, לא יכולה. לזכור בדיוק.

דרורה: את אומרת לפחות ילד אחד או שיכול להיות יותר?

הגב' דוראני: לא, שניים שלוש בתוך שבוע. לא זוכרת שבוע, אני לא זוכרת. זה כבר שנים. היום אני שוכחת מה אני הולכת להביא, לא זוכרת בדיוק.

דרורה: גב' דוראני, אלה שבדקו את הילדים את אומרת שבדקו ילד וצלצלו לו באוזן, ונתנו לו בובות, אז זה היו נשים, גברים? את יכולה לתאר איזה.

הגב' דוראני: היו נשים וגברים, אבל שישבה לבדוק שמיעה זה רק אישה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: אהה, היתה אשה אחת שבדקה את השמיעה של הילדים האלה?

הגב' דוראני: אצלי במחלקה בדקה אחת שהיתה לידי, זאת שאמרו לשים עין עליה.

דרורה: הבנתי, והיא היתה אשה זרה גם, לא מהמקום?

הגב' דוראני: אמריקאית

דרורה: אמריקאית נראה לך? הבנתי. עכשיו, זה שבאו זרים לראות את הילדים. נראו לך כאלה שמחפשים ילדים נראו לך הורים, היו צעירים, מבוגרים, באיזה גיל בערך הם היו האנשים האלה? האנשים שבאו. לא העולים. הזרים האלה שדיברו אנגלית או צרפתית

הגב' דוראני: לא דיברו איתנו מילה.

דרורה: לא, לא איתכם. באיזה גיל הם היו?

הגב' דוראני: מבוגרים, צעירות נגיד בגיל 32, 30, 20, צעירות לא מבוגרות כל כך.

דרורה: לא מבוגרות כל כך? כלומר, זה לא סבתות שבאו

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: ככה נראים יפה. אלגנטיות וזה.

דרורה: כלומר, זה לא סבתות שבאו לטפל בילדים, זה מישהו שבא כמו  
 צעירות, את אומרת.

הגב' דוראני: לא כל כך צעירות, אבל

דרורה: אמרת את הגיל. בסדר. עכשיו ככה, את אומרת שהתחלת לחשוב,  
 לדעת מה קרה פה, כשחזרת לירושלים. נכון?

הגב' דוראני: יש לי 3 ילדים, ובאים אלי הורים לשאול.

דרורה: רק רגע, דקה, נעצור. שאת אומרת שבאו אליך הורים. באו  
 אליך הורים, אנשים שהכירו אותך, מהמחנה. נכון?

הגב' דוראני: מהמחנה חיפשו אותי ושאלו עלי, ובאו לבית.

דרורה: יפה, בואי תני לי דוגמאות אם את זוכרת גם שמות מאד חשוב  
 לועדה לשמוע שמות. תני דוגמאות, ואם את יכולה לזכור גם  
 שמות, איזה תלונות היו להורים האלה, מה הם רצו לדעת  
 ממך.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: איפה הבן שלי? תגידי לי. מה היה איתו. איפה הוא.  
 את עבדת. אמרתי - מה את שואלת אותי, אני עזבתי, אני  
 הלכתי, אני לא יודעת שום דבר. מה ש.. אני אמרתי להם -  
 לא יודעת כלום. אני לא הייתי מנהלת, לא הייתי אם בית,  
 לא הייתי כלום.

דרורה: הם באו לשאול אותך

הגב' דוראני: איפה הבן.

דרורה: באיזה שנה? כמה זמן אחרי שעזבת?

הגב' דוראני: הרבה הרבה באו. יש אולי 25 שנה.

דרורה: 25 שנה אחרי? לא מיד אחרי? לא מיד אחרי שעזבת? שבאו  
 לשאול אותך.

הגב' דוראני: לא זוכרת בדיוק. כי אני הבאתי ילדים מהר. התחתנתי  
 ובסוף השנה כבר יש לי בן. אני לא זוכרת. באה, כבר יש לי  
 2 בנים.

דרורה: אני מבינה שהרבה הורים באים לשאול אותך מה קרה לילדים  
 שלהם כי ידעו שעבדת שם. נכון? אבל ממתי הם התחילו לשאול  
 אותך, מיד אחרי שעזבת באו אליך הורים, או עברה שנה,  
 שנתיים, כמה זמן זה קרה אחרי שעזבת את עין שמר?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: הרבה זמן, אולי שנתיים באו לשאול אותי, אחרי זה.  
 כי כבר היה לי ילד, תינוק שני. והם באו, חיפשו אותי  
 הרבה, ולא ידעו. ואת יודעת. הם לא כל כך ...

דרורה: עכשיו, את יכולה לזכור שמות של הורים, או אנשים שבאו  
 לחפש את הילדים שלהם אצלך, ושאלו שאלות. את יכולה לזכור  
 שמות?

הגב' דוראני: שבאו לחפש?

דרורה: כן. את יכולה לזכור שמות.

הגב' דוראני: מה אני אגיד לך? אחת היא גרה לא רחוק, בירושלים,  
 אני .. חושבת שעברה לרחובות. אני מכירה בלי שם.

דרורה: אהה. ידוע לך אם היא מצאה את הילד בסוף?

הגב' דוראני: יש עוד משפחה שעכשיו עכשיו הם רוצים אותי שאני  
 אבוא אספר להם. והם כבר זקנים, ואנשים, אני לא הלכתי.  
 כי זה כאב ראש. אני בכלל לא יודעת מזה כלום. אני פקק  
 קטן שמה. אני לא משהו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: בשביל זה את הוזמנת לפה. כדי שהועדה תשמע אותך. עכשיו, תגידי. את אותם הורים, שאחרי שנתיים בערך באו לחפש את הילדים הם חזרו לדבר איתך, או שרק פעם אחת הם באו אליך?

הגב' דוראני: חלק פעם אחת, וחלק בא פעמיים. תגידי, מה היה, מי לקח לחיפה? אני לא לקחתי. אף פעם לא שלחו אותי לחיפה לקחת ילדים.

דרורה: עכשיו, היה מישהו שגם מצא את הילד שלו מבין ההורים האלה? אם את זוכרת.

הגב' דוראני: לא שמעתי.

דרורה: לא שמעת שמצאו.

הגב' דוראני: לא אמרו לי.

דרורה: עכשיו, כשאמרת שבשבועיים האלה ביקרו או אנגלים או צרפתים או אמריקנים את לא יודעת, את הילדים, את זוכרת אם היתה, היה איזה זוג או אשה שבאו לאותו ילד, פעם אחת או יותר מפעם אחת.

הגב' דוראני: חזרו גם חזרה לאותו ילד. כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: כן, את זוכרת?

הגב' דוראני: אני זוכרת שהיו חוזרים למחרת ובאים לאותו מיטה.  
 לכיוון של בית ילדים. ולא ידעתי ככה, לא עיכלתי למה, רק  
 אחרי שבאו לשאול אותי, ואומרים חסר ילדים, התחלתי  
 לשחזר. אלה באו רק לבדוק מה לקחת.

דרורה: נראה לך, נראה לך שהם בחרו ילד

הגב' דוראני: ככה נראה לי אחרי שבאו להכניס לי בראש איפה הוא,  
 איפה נעלם. איך נעלם. אז שיחזרתי ככה בראש. אני לא  
 יודעת, לא ראיתי לקחו.

דרורה: עכשיו, תגידי. שהם באו הם באו לבד, או מישהו התלווה  
 אליהם?

הגב' דוראני: אף אחד. המנהל של המחנה לא בא איתם, הם נכנסו כמו  
 גשם לבד, לבד למחלקות. זה אני התפלאתי למה המנהלת לא  
 באה, למה האחראית יוטה לא באה. רק הם נכנסו לבד  
 למחלקות.

דרורה: כלומר לילה לא היתה במקום שהם היו, ולא בוקי היה

הגב' דוראני: לא בוקי, ולא אף אחד.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: ולא יוטה אף אחד לא היה.

הגב' דוראני: רק הם לבד נכנסו למחלקה. לשלוש מחלקות נכנסו.

דרורה: אה, את ראית שגם נכנסו למחלקות האחרות? לא רק למחלקה  
 שעבדת?

הגב' דוראני: כן, גם כן. לכל המחלקות.

דרורה: הבנתי.

הגב' דוראני: גם בביתן א' סיפרו לי חברות שהיה שמה עוד יותר  
 אנשים.

דרורה: זה היה שהיית בעין שמר ג' כבר?

הגב' דוראני: מה?

דרורה: זה היה שהיית בעין שמר ג', או א'?

הגב' דוראני: אני הייתי בא'.

דרורה: התופעה הזו שבאו במשך שבועיים, האנשים מחו"ל

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: אני עבדתי בג'.

דרורה: בג' כבר היית.

הגב' דוראני: אני הייתי בג'.

דרורה: וסיפרו לך שגם אז באותה תקופה ל-א' נכנסו. לתינוקות.

הגב' דוראני: סיפרתי להם, הביאו הרבה בובות, אמרתי. אנשים טובים. אמרו - אוהו, תראי ב-א' מה יש שמה. הביאו להם המון, הרבה. כל הכבוד שהם באו והביאו מתנות לילדים. זהו.

דרורה: עכשיו, את זוכרת חברות שלך שעבדו ב-א' באותה תקופה? שהאמריקניות הגיעו? את זוכרת שמות?

הגב' דוראני: לא, זאת אחות ברכה עזבה מהר. גם זו נעמי עזבה מהר. לא נשארו כמוני. אני היה לי אמא ואחות משותקת במחנה. שהצטרפתי להמשיך לעבוד, כי אני עליתי עם האחים שלי, בלי אמא בלי אחותי, בגלל אחותי לא עלתה אמא, כי היא משותקת. אז אמא שלי במחנה, רציתי להישאר לעודד את אמא להדריך עד שימצאו לה מקום. עד שנתנו לה מקום - עזבתי. רק בשביל אמא נשארת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: הבנתי. אבל את אומרת חברות בעין שמר א', את לא זוכרת  
אפילו שם פרטי שלהם? שום דבר? הם היו תימניות גם?

הגב' דוראני: שלוש תימניות. מתחילה אחת

דרורה: לא, בעין שמר א'. ששמעת שגם האמריקניות הגיעו למחלקה א'.

הגב' דוראני: כן, שמעתי מהחברות.

דרורה: אז מי אלה החברות? מי אלה?

הגב' דוראני: חברות, את יודעת יש חברות תימניות גם שעבדו.  
באוהלים, שהלכו

דרורה: את זוכרת שם של מישהי אחת אפילו שנוכל לברר?

הגב' דוראני: לא, אחרי 45 שנה, אני לא זוכרת. אם אני אראה אותה  
אני אגיד - אה, שלום, זה לא ככה.

דרורה: לא היה לך קשר איתן?

הגב' דוראני: קשר לא. על מה יהיה לי קשר?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: כן. את הזכרת מי שדיבר איתך זה היה יעקב, נכון? זה שדיבר  
איתך לפני שבאת לפה? בחור תימני בשם יעקב, הוא דיבר  
איתך לפני שבאת לפה? את הזכרת לו שחוץ מיוטה יש עוד שם  
של אחות בשם רות, נכון? את זוכרת עכשיו?

הגב' דוראני: יש שתיים קוראים להם רות. אבל הן גרות בחדרה ואני  
לא יודעת מה איתן.

דרורה: עכשיו, האחות הזאת

הגב' דוראני: אחיות מוסמכות.

דרורה: אלה אחיות שעבדו איתך בעין שמר? במחלקה?

הגב' דוראני: לא כל הזמן. לא עבדו. אנחנו עבדנו, אבל הן כאילו  
היו מדריכות.

דרורה: מדריכות בתוך המחלקה או מדריכות כשלמדת? איפה?

הגב' דוראני: בלימודים שלמדנו לחפוף ילד, איך בכלל. לא היו  
במחלקה, הם לא עבדו עם התינוקות.

דרורה: אהה, אז רק יוטה, רק יוטה היתה. הבנתי.

עכשיו, שאת אומרת שלמדת בעין שמר וגם עבדת. איפה היו  
הלימודים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: במחנה א' היה מקום ללמוד, ומקום למקלות לילדים,  
 היה מקום מיוחד בא'.

דרורה: אהה. את זוכרת שמות של מי שלמד איתך אז, מחוץ לחברות שלך  
 שהזכרת אותן פעם? את זוכרת של מורים של תלמידות אחרות  
 אולי שלא עבדו איתך בעין שמר, אולי הן עבדו בפרדס חנה,  
 אני לא יודעת. את זוכרת שמות?

הגב' דוראני: היו, היו בנות, אבל אני לא יודעת איפה הן. אני לא  
 תפסתי, לא כתובות, לא שמות לא כלום.

דרורה: אהה.

הגב' דוראני: היינו גם חברות, ידידות אבל הכל נעלם.

דרורה: הבנתי. עכשיו ככה. את הצטלמת אולי, גמרת, כמה זמן למדת  
 חצי שנה, שנה? כמה זמן למדתם?

הגב' דוראני: בערך אמרתי לך. שנתיים.

דרורה: הלימודים היו גם שנתיים, חוץ מהעבודה, לימודים?

הגב' דוראני: אה, לא לא לא. לא היו הרבה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: כמה זמן?

הגב' דוראני: לא היו הרבה. זה לא לימודים שאנחנו לומדים על, זה לחפוף לו,

דרורה: אבל קיבלתם איזה תעודה על הלימודים? היתה לך תעודה בלימודים?

הגב' דוראני: אני לא זוכרת. לי יש תעודה של אחות, מפה מירושלים למדתי. אבל לא מהמקום הזה.

דרורה: וגם לא הצטלמתם יחד?

הגב' דוראני: יש לי תמונה של יחד, מביתן ג'. זה בנות רובם שהם חדשים, לא מירושלים. יש תמונה אחת שכולנו נמצאים.

דרורה: כן, כשאת אומרת כולנו זה כל מי שעבד במחנות?

הגב' דוראני: ב-ג'. כן, בג'.

דרורה: נו, אז יופי. את תוכלי להביא את התמונה הזו לועדה?

הגב' דוראני: אני יכולה להביא.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: לוועדה? אולי אפשר יהיה ל... .

הגב' דוראני: אני יכולה. ואני אזכיר לך שמות שלהם מתוך התמונה.

דרורה: כן? אז חבל שבאמת לא היתה כאן התמונה.

הגב' דוראני: לא חשבתי להביא את זה. רק ראיתי שמראים לי תמונות.  
 אמרתי לו - יש לי תמונה.

דרורה: אז טוב, אולי אחרי שאת תעידי פה, החוקר ישאל אותך, ואולי  
 תיזכרי בשמות לפי התמונה. זה גם טוב. בסדר.  
 עכשיו בתקופה הזו שעבדת, את שמעת אולי שאיזה תינוק  
 נפטר, מת בבית התינוקות, היה דבר כזה?

הגב' דוראני: בעלי היה לו בת אחות. היא היתה בהריון. והיא היתה  
 לידי במחלקה השניה. היא ילדה. אמרתי לה - מזל טוב. מה  
 יש לך? אמרה לי - בת, ואמרו מתה. היא תמה כזו תמימה,  
 אמרתי - מתה? ראית? אמרה - (בתימנית) יעני בקלות כזאת  
 היא מדברת. אמרו מתה. זהו. מה ששמעתי, לא יותר מוות.

דרורה: אה, זה המקרה היחיד שאת שמעת? ובמחלקה שעבדת בתקופה הזו,  
 כמעט שנתיים, היה איזה תינוק שמת במחלקה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: לא. כולם היו בריאים. אין מוות. ופנים מצחיקים,  
 הייתי אוהבת אותם.

דרורה: עכשיו, היתה איזה תקופה, שהיו

הגב' דוראני: צוחקים הכל, לא היו מתים.

דרורה: היתה איזה תקופה גב' דוראני, שהיו גם מגיפות במחנה. את  
 זוכרת את התקופה הזו? היה גם שיתוק ילדים, והיתה  
 דיזנטריה, והיה גם התייבשות, שהילדים התייבשו ולא,  
 בתקופה הזו את עבדת שם, את זוכרת דבר כזה?

הגב' דוראני: לא היה אצלי במחלקה שום דבר מה שאת אומרת.

דרורה: לא היה. בתקופה שעבדת לא היה.

הגב' דוראני: אולי היה בבית חולים. דברים כאלה. אני לא יודעת.  
 במחלקה, לא שמעתי.

דרורה: עכשיו, ילדים מבית התינוקות, לא העבירו בתקופה שעבדת  
 לבית חולים בגלל אחת המחלות האלה.

הגב' דוראני: יש לנו בית חולים באמת ב-ג'. אבל לא העברתי אף ילד  
 ולא שמעתי על זה. בכלל.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: כלומר, שעבדת במחלקה לא היה ילד שהיה חולה במגיפה,

הגב' דוראני: לא.

דרורה: והעבירו אותו דחוף לבית חולים?

הגב' דוראני: לא ראיתי. לא היה אצלי חולה שהוא חולה, ממש. לא.  
 היתה ילדה שהיה לה חום, פה שם, אמרתי לך זו שאמא שלה  
 אמרה יש לי חלב. והיא ילדה יחידה, היא רוצה, היא היתה  
 ובסוף הרגישה טוב. אמרתי לך שהיא גנבה אותה. זאת. היא  
 הבריאה והמשיכה לחיות.

דרורה: הבנתי.

הגב' דוראני: בסוף הסתדרו ההורים. לקחה אותה.

דרורה: הבנתי. עכשיו, זה בתקופה אולי זה היה בתקופה שעבדת בעין  
 שמר ג', וזה היה בא' המגיפה הזו? שמעת על מגיפה כזו  
 בא'?

הגב' דוראני: לא.

דרורה: לא שמעת על דבר כזה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: לא, לא שמעתי.

דרורה: עכשיו, זכור לך, את הזכרת רופאה בשם ד"ר בייגל משהו כזה?  
 את הזכרת?

הגב' דוראני: בייגל? זה היה של מחנה חאשד,

דרורה: לא, אז אני רוצה להגיע אולי לחאשד. עכשיו, ד"ר בייגל זה  
 לפני שעלית לארץ נכון?

הגב' דוראני: נכון. אבל הוא לא שייך לסיפור.

דרורה: לא, לא, בסדר. בסדר. עכשיו, שהיית בחאשד, כמה זמן היית  
 במחנה חאשד, אנחנו רוצים גם לדעת מה קרה עם ילדים אולי,  
 לפני שעלית לארץ.

הגב' דוראני: שלוש שנים, אולי יותר, היינו לומדות וגם עובדות.  
 עבדנו עם יתומים גם.

דרורה: בחאשד. אז כואי נתחיל מהתחלה. את ילידת צנעא נכון?

הגב' דוראני: נכון.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: איך הגעת לחאשד?

הגב' דוראני: אני ואחותי ובת אחותי ואחי, נסענו עם רופאה שעבדה אחותי אצלה, גם אני הייתי מטפלת בתינוק שלהם, והם נסעו לעאדן, אחת האמא של הילדים מתה. מטיפוס. אז אמרו לאחות שהיא תרד עדן שילמדו אנגלית בעדן הבנות גדלו שלה. והיא תלמד גם איתם. אז אני אמרתי - גם אני רוצה. אז זו שאני הייתי מטפלת בילד שלה, נוצריה רופאה, נתנה לי לבוא איתה. הלבשה אותי בתור ערביה, ונסענו. כאילו רק יהודיה אחת נסעה. אחותי. יש לה אישור מהמלך. לי לא היה אישור. אז אני לבשתי תחפושת שאני אוכל להיות עם אחותי, וגם עבדתי עם האשה הזאת.

דרורה: כן, עכשיו שהגעת לחאשד היה שם מחנה של הסוכנות היהודית, של מי? של יהודים שם? של ג'וינט, היה שם מחנה?

הגב' דוראני: של הסוכנות היהודית, היא תמכה בנו. נכון.

דרורה: אז היה שם מחנה. נכון. עכשיו מה בדיוק? היו שם ילדים, אנחנו מתעניינים פשוט איך חיו הילדים שם? באיזה מצב היו הילדים שם? היה שם בית יתומים?

הגב' דוראני: הילדים היו מלאים כינים. משהו כמו עפר. גילחו אותם, רחצנו אותם, האכילו אותם, הסתדרו במחנה טוב. שלוש שנים טיפלנו בהם. מי שבא מלוכלך מנקים אותו

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: הבנתי. את עבדת שלוש שנים עם ילדים. הם היו יתומים? מה הם היו הילדים האלה? היו להם הורים? ההורים שלהם היו איתם?

הגב' דוראני: לא עבדתי כל הזמן. חצי יום. כי אני מאד רציתי רק ללמוד. זה לימודים חינוך. ומורים גם מדברים תימנית. מן העיר שלי, אז אני 4 שעות עשיתי והשאר לימודים.

דרורה: אז חצי יום שעבדת, את יכולה לספר איזה סוג של ילדים טיפלת?

הגב' דוראני: מסכנים, יתומים. כולם.

דרורה: יתומים. באיזה גילים היו הילדים האלה?

הגב' דוראני: כל הסוגים, מה שאת רוצה. כל הסוגים. כל הגילים. וכל משפחה לקחה שניים שלוש ילדים. משפחה, נגיד אני ואחותי לקחנו שלושה ילדים שני בנים ובת. אין להם הורים. אנחנו כמו משפחה. אוכלים ואופים פיתות בתנור, מאכילים אותם, והחלוקה שלהם באה אלינו ביחד. חילקו אותם למשפחות.

דרורה: הבנתי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: אבל לימודים וזה, בתי ספר עשו אוהלים לומדים בתי ספר, עשו מועדון לילדים.

דרורה: עכשיו, הילדים האלה, שאת עלית לארץ, מה קרה להם?

הגב' דוראני: עלו, עלו. בסוף עלו.

דרורה: עלו לארץ?

הגב' דוראני: היו הראשונים באוירון הראשון הראשון. עלו. אנחנו עלינו באוירון העשירי.

דרורה: הילדים האלה, את יודעת שהם עלו לארץ, ולא היו תלונות שהם נעלמו או קרה להם משהו. נכון?

הגב' דוראני: לא, לא. בחאשד? לא. כולם עלו. היה להם איזה מקום בית הנוער שכחתי. כל היתומים הגיעו למקום אחד. בית הנוער,

דרורה: עליית הנוער אולי?

הגב' דוראני: עליית הנוער או

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: שפיה אולי?

הגב' דוראני: חוץ משפיה, גם שפיה. אבל יש עוד מקום שהוא לקח  
 יתומים פרטי מהעליה הזו. אני אזכר, ואני אגיד לך את  
 המקום. למה? אני חיפשתי הילדים שהיו איתי

דרורה: ומצאת אותם?

הגב' דוראני: אמרו לנו, טוב להם וזה. ואני שלחתי איתם גם כמה  
 דברים.

כ.ה. מימון: במוסד ברעננה?

הגב' דוראני: מה?

כ.ה. מימון: אולי איזה מוסד ברעננה?

הגב' דוראני: רעננה? כן, זה מוסד. אבל לא זוכרת אם זה רעננה.  
 אני רוצה שם המוסד לדעת.

כ.ה. מימון: שפיה את זוכרת?

הגב' דוראני: שפיה כן, אבל יש עוד מוסד.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: עכשיו תגידי, הילדים האלה שאת חיפשת אותם, מצאת אותם?

הגב' דוראני: כן.

דרורה: איזה גיל הם היו כשהם עלו לארץ?

הגב' דוראני: אחת אולי 7, הילדה בגיל 9, הבן הגדול אולי, אולי 10.5 משהו כזה.

דרורה: עכשיו, מה קרה איתם הלאה, את יודעת? הילדים האלה את בקשר?

הגב' דוראני: כשגדלו באו לבקר אותי כבר עם זקן לא תכירי אותם.

דרורה: אבל הם גדלו במוסד, לא הלכו לקיבוצים או ...

הגב' דוראני: בסוף הלכו, התחתנו, יש להם בנים, כל מה שצריך.

דרורה: הבנתי.

הגב' דוראני: באו לבקר אותנו.

דרורה: עכשיו, את זוכרת שמות של אחיות ורופאים בחאשד, את זוכרת שמות?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: ד"ר בייגל שמעתי כבר מת. ואשתו היתה אחות, בסוף  
 התחתנה איתו, רחל.

דרורה: טוב, אני חושבת שאין לי יותר שאלות.

הגב' דוראני: היה גם כן אחרי ד"ר אולגה, אשה. ואחר כך ד"ר אלקנה  
 היה גם. הוא היה מנהל וגם רופא.

דרורה: עכשיו, את מציינת שגם היו לכם שלמדת שם, היו גם מורים.  
 את זוכרת שמות של מורים?

הגב' דוראני: עובדיה טוביה היה גם לזימרה, לשירים. עובדיה  
 טוביה. שמעון שעל היה מורה.

דרורה: היום הוא אביזמר?

כ.ה. מימון: כן, כן.

דרורה: כן. לא, שמעון? והיה לך קשר גם כשחזרת לארץ איתם? עם  
 המורים האלה, הם באו לארץ, היה לך קשר איתם?

הגב' דוראני: אפשר לומר. את יודעת אם אני רואה אותם, אני שמחה.  
 כי היה מורה שלי. לא משהו מיוחד.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: תראי, היו סיפורים ועדים גם שהעידו, על כך שד"ר אולגה  
 וד"ר אלקנה, את זוכרת אותם מחאשד?

הגב' דוראני: כן.

דרורה: התנהגו מאד לא יפה בחאשד. לך זכור דבר כזה?

הגב' דוראני: אולגה התנהגה יפה. היא אישה זקנה ורופאה טובה. היא  
 לא הרביצה. אלקנה היה עצבני. איש חם כזה. היו מפחדים  
 ממנו. הוא הרביץ, כן.

דרורה: מה זאת אומרת הרביץ? למי הוא הרביץ אלקנה?

הגב' דוראני: אני לא יודעת. אחד היה שם, קוראים לו מחיתה, לא  
 יודעת מה הוא לא רצה לעשות אוהל, לשמור על המנהל של  
 העבודה. לא יודעת מה היה. נתן לא אגרוף, הוריד לו את כל  
 השיניים. פה בפנים. והיה קהל מלא, ולא הפרידו. אני  
 קפצתי, תפסתי לאלקנה. למה? אני מכירה אותו אני עובדת  
 אצלם, אחותי מבשלת להם ועושה להם האוכל. ואני גם כן  
 מחלקת את הכסף, נכנסת, מכירה אותו. לא פחדתי. תפסתי  
 אותו חזק, אמרתי לו אתה תוציא לו את העיניים גם. אז הוא  
 התחיל לחייך. אמרתי לו - מה אתה מחייך? גמרת על  
 השיניים. אז האנשים אמרו - כל הכבוד. רק היא הצילה  
 אותו. אמרתי - למה אתם לא ניגשתם אתם גברים מה קרה לכם?  
 לא הגיבו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: היו הרבה מקרים כאלה ששמעת, שהוא היה תוקפני, ושהרביץ?

הגב' דוראני: היה תוקפני, ככה שמעתי הוא תוקפני. כן. אבל לא ראיתי מה שהוא התקיף, שמעתי.

דרורה: עכשיו, אני רוצה פשוט לחזור רגע לבוקי, בוקי מנהל המחנה, את זוכרת את השם הפרטי שלו ושם המשפחה?

הגב' דוראני: השם שלו, כן, אבל הוא.. יותר אין לי ידע מהמשפחה או מהו, אם הוא חי לא חי, לא יודעת.

דרורה: עכשיו, בוקי זה שם של מה? את זוכרת את השם המלא שלו?

הגב' דוראני: אשכנזי.

דרורה: קראו לו בוקי או שהיה לו שם אחר.

הגב' דוראני: השם שלו בוקי.

דרורה: בוקי. את ראית אותו במו עינייך?

הגב' דוראני: מה ראיתי? הוא מנהל שהוא במשרד שלו יום יום, ואם יש תלונות זה רק אצלו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: כשאת אומרת תלונות, מה את נתקלת בתלונות, נתקלת במקרים כאלה?

הגב' דוראני: לא, יש נשים נגיד שהיא הולכת להתלונן ממקום אחר, מאצלינו לא. שילד היא לא רוצה שיהיה, שהילד היה הפוך, הוא ימות ככה. והמטפלת לא הפכה אותו. שמעתי, לא אצלינו, מג'.

דרורה: את שמעת גם על תלונות שהיו בפניו, אם שמעת רק, שילדים נעלמו שבאו להתלונן אצלו? אצל בוקי?

הגב' דוראני: לא שמעתי. עד שלא שמעתי, לא ידעתי כלום.

דרורה: אז לא ידעת שילדים נעלמים?

הגב' דוראני: לא, לא ידעתי.

דרורה: חוץ מזה שבאו אמריקנים.

הגב' דוראני: רק הולכים לבית חולים וזהו. לא שמעתי שנעלמו. עד שאני הלכתי הביתה לא שמעתי.

דרורה: עכשיו, אחות ראשית שם בשם סוניה מילשטיין את זוכרת? אחות בשם סוניה? את זוכרת?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: היו הרבה.

דרורה: היא היתה בכל המחנות של עין שמר. את זוכרת אחות כזאת?

הגב' דוראני: אני לא זוכרת. יש הרבה. שלוש מחנות. יש הרבה עובדים שם.

דרורה: אחות, מטפלת לא אחות בשם רוז'ה מוכרת לך אולי? בתחילת שנות ה-50 היא בטח לא זוכרת.

הגב' דוראני: לא זוכרת.

דרורה: לא. לא תכירי. לא, בסדר.  
 עכשיו ככה. את שדיברת עם יעקב שהוא לפני שבאת להעיד פה,  
 את דיברת על גונבי ילדים, למה התכוונת?

הגב' דוראני: על מה?

דרורה: שכאו למחלקות כדי לגנוב ילדים. למה התכוונת? איזה תופעה זאת היתה?

הגב' דוראני: ההורים, ההורים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

דרורה: כן, תסבירי את זה.

הגב' דוראני: לקחת את שלהם, לא גונבים.

דרורה: כאילו קראו להם שהם גונבים. אבל

הגב' דוראני: לא, בשבילי גונבת אם היא לוקחת

דרורה: מהמשמרת שלך.

הגב' דוראני: המנהלת תבוא עלי. אני שומרת.

דרורה: כן, אבל למה בעצם רצו לקחת את הילדים, מה אמרו לך  
 ההורים?

הגב' דוראני: לא היו מרוצים שיהיו בבית תינוקות. לא יודעת.

דרורה: הם פחדו אולי שהם ייעלמו?

הגב' דוראני: לא יודעת, לא אמרו לי. אמרו לי רוצים אותו באוהל.  
 לא רוצים אצלינו.

דרורה: לא היתה שמועה שגם לוקחים ילדים?...

היית רוצה אפילו לחזור לעין שמר ולתפוס את גונבי  
 הילדים. ככה את התבטאת. ככה אמרת. את זוכרת?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: אם אני ידעתי שיש דבר כזה, אני הייתי מרגלת לדעת  
 מי הגנב. אני אמרתי לו ככה, אבל אני לא ידעתי שום דבר.  
 אם אני יודעת שיש גניבות הייתי לפחות שמה לב לזה. אבל  
 לא שמתי לב, לא שמעתי על זה.

דרורה: טוב, אין לי יותר שאלות.

כ.ה. מימון: אני רציתי לשאול אותך גב' דוראני, את אמרת שבבית  
 התינוקות היו רק ילדים בריאים.

הגב' דוראני: לפעמים ילד יש לו חום, זה,

כ.ה. מימון: נכון, מצד שני, בסדר.

הגב' דוראני: אבל מחלות קשות לא היו.

כ.ה. מימון: אבל מצד שני אמרת שהגיעו ילדים ישר משדה התעופה.

הגב' דוראני: נכון.

כ.ה. מימון: אז הגיעו רק ילדים בריאים משדה התעופה או הגיעו גם  
 ילדים חולים? כי אנחנו יודעים שהם באו מתימן אחרי הרבה

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: שקלו אותם, הביאו אותם, האכלנו אותם.

כ.ה. מימון: אבל הם היו בריאים?

הגב' דוראני: לא זוכרת, לא ראינו מחלה מבהילה או משהו כזה. אכל, שתה

כ.ה. מימון: יכול להיות שאת הילדים החולים לקחו למרפאות ואת הילדים הבריאים לקחו אליכם?

הגב' דוראני: לא ראיתי. לא ראיתי.

כ.ה. מימון: לא, מה את חושבת?

הגב' דוראני: אולי לקחו למרפאות אבל אני לא ראיתי.

כ.ה. מימון: כי את גם אומרת שאת לא זוכרת אף מקרה של מוות של ילדים.

הגב' דוראני: במחלקה אצלי לא היו.

כ.ה. מימון: לא זוכרת. במשך שנתיים אף ילד לא מת בבית התינוקות

הגב' דוראני: לא מת, לא מת. אם הוא חולה שולחים אותו לחיפה לבית חולים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

כ.ה. מימון: כן, אבל אז את אמרת שלקחו לחיפה גם ילדים בריאים,  
 כי את טיפלת בהם רק בערב.

הגב' דוראני: כשאני באה בבוקר והוא אכל בערב, בחמש אכל טוב,  
 מדדתי לו חום, אין לו כלום, למחרת אני באה והמטפלת של  
 הבוקר בבית ילדים, אני צריכה לקבל 25 ילד, אני סופרת  
 חסר, איפה? היא אמרה לקחו אותו לחיפה. היה חולה.

כ.ה. מימון: ואת לא חשבת? סיפרת שלקחו הרבה ילדים לרמבם. את לא  
 חשדת שפה קורה משהו?

הגב' דוראני: אם הוא אכל אתמול, ומדדתי חום לא היה, אני חושבת  
 שלא היה לו כלום.

כ.ה. מימון: אז מה את חושבת, אולי תעזרי אם תנסי להיזכר.

הגב' דוראני: אני הייתי נערה לא, אני..

כ.ה. מימון: אבל היום,

הגב' דוראני: לא שמתי לב לדברים כאלה.

כ.ה. מימון: היום מה את חושבת?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: היום אני חושבת אמת.

כ.ה. מימון: מה את חושבת?

הגב' דוראני: שנעלמו הילדים.

כ.ה. מימון: שנעלמו ילדים. ואז לא ידעת, אבל היום את חושבת

הגב' דוראני: הוא הלך בריא ונעלם, אני חושבת...

כ.ה. מימון: עכשיו תגידי לי בבקשה. את אמרת שהילדים היו רשומים  
כל ילד שקיבל תרופה או איזשהו טיפול היו רשומים. על  
הילד עצמו היה איזשהו סרט שמצביע שזה הילד, שזה השם  
שלו? כי את יודעת אצל התימנים יש השמות, יש המון שמות  
דומים, זהים. יחיא, וסעדיה, וזכריה, לא היה בלבול בשמות  
של הילדים?

הגב' דוראני: לא על הילד. במיטה

כ.ה. מימון: רק במיטה?

הגב' דוראני: במיטה השם, ובלוח. ובזמן האוכל רשומים מה הוא אכל,  
השם שלו, ומה היה לו החום, זה הכל.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

כ.ה. מימון: ועל הילד עצמו?

הגב' דוראני: לא היה

כ.ה. מימון: לא היה כלום. היה איזה מקרה שבאו אליכם ואמרו תסמנו  
 על הילדים כי יש בלבול?

הגב' דוראני: לא.

כ.ה. מימון: את לא זוכרת.

הגב' דוראני: לא, אף פעם לא שמעתי.

כ.ה. מימון: עכשיו תגידי לי בבקשה, את לא זוכרת שהילד היה סימן  
 עליו?

הגב' דוראני: לא. אף ילד לא שמו לו.

כ.ה. מימון: בשום,

הגב' דוראני: אף ילד.

כ.ה. מימון: בכל הזמן שאת זוכרת?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: על המיטה השם.

כ.ה. מימון: רק על המיטה. זאת אומרת שאם היו מחליפים ילדים בין המיטות, לא היה אפשר להבדיל.

הגב' דוראני: לא היינו מחליפים. אם עבדנו עבדנו לפי סדר, ולא טעינו אף פעם. הילדים מוכרים.

כ.ה. מימון: עכשיו, כשההורים היו מבקרים. היו ביקורים של הורים שם?

הגב' דוראני: כן.

כ.ה. מימון: היו נותנים להורים להיכנס?

הגב' דוראני: כן, באים ליניקה בבוקר, באים בצהריים, באים בערב, כן.

כ.ה. מימון: הורים?

הגב' דוראני: כן, באים הורים.

כ.ה. מימון: מה היה קורה שילד נעלם בלילה כמו שאת סיפרת, שהאמא שלו היתה באה למחרת להניק אותו, מה היו אומרים לה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: אומרים שהוא הלך לבית חולים, ואם שואלת עליו. אני לא יודעת, במחלקה איננו, זהו.

כ.ה. מימון: אנחנו יודעים שהיו אימהות שהגיעו לבית חולים, ובבית חולים אמרו שהילד נפטר. את זוכרת מקרים כאלה? שבאו אליך אז

הגב' דוראני: אלי לא באים. אין מה לבוא. בשבילי אין ילד, אין ילד. גמרנו. לא יודעת כלום, לא מחיפה ולא מרמבם, ואני לא לקחתי ואני לא יודעת מזה. אני בעצמי באתי והוא לא נמצא, זה הכל.

כ.ה. מימון: עכשיו, לענין הביקור של הזרים. האמריקאים או הצרפתים את לא יודעת בדיוק מה. את סיפרת פה, שהילדים, שילדים נעלמו בתקופה שהם ביקרו.

הגב' דוראני: שהם הלכו.

כ.ה. מימון: שהם ביקרו. מה את חושבת היום, בשביל מה הם ביקרו, חוץ מזה שהם הביאו מתנות, בובות ודברים כאלה.

הגב' דוראני: אגיד לך את האמת, אחרי שהביאו

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

כ.ה. מימון: מה?

הגב' דוראני: שעשתה לה פעמון באוזן, וצלצלה לו, ובדקה לו שמיעה.  
 אני לאחר כמה שנים שיחזרתי את זה.

כ.ה. מימון: כן.

הגב' דוראני: אבל אותו רגע, לא שמתי לב לזה בכלל.

כ.ה. מימון: מה היום את חושבת?

הגב' דוראני: היום אני חושבת שהיא באה למצוא ילד שמתאים. שהוא  
 שומע, שהוא רואה טוב. ככה אני חושבת. המחשבה שלי, אבל  
 לא..

כ.ה. קובל: אני רציתי רק .. אמרת שלילדים בבית הילדים לא היו  
 סימנים על הידיים. לא היה להם על הידיים שום שם. איך  
 הגיעו הילדים עוד הפעם, איך הגיעו הילדים מהטיסה, איזה  
 סימנים היו להם, איזה שמות היו להם? אז איך ידעו מה השם  
 של הילד? כשהגיע מהטיסה?

הגב' דוראני: באים נותנים את השם, שמים במיטה. רושמים בלוח,

כ.ה. קובל: מי עשה את זה? מי רשם בלוח ומי רשם על המיטה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: זו שמביאה

כ.ה. קובל: מהשדה? מהטיסה?

הגב' דוראני: יש אחראית שהיא מביאה, היא רושמת במיטה ובלוח.  
 ואנחנו רואים מה כתוב במיטה איך קוראים לו, ואנחנו  
 מטפלות. לא טועים. כי אנחנו לא מחליפים מיטות, לא  
 מחליפים ילד למיטה אחרת.

כ.ה. קובל: כן, ולא קרה שבאה אמא אחרי יום להניק את הילד, ואמרה  
 - זה לא הילד שלי, או זה הילד שלי אבל קוראים לו שם  
 אחר? לא היה דבר כזה?

הגב' דוראני: לא, לא היה דבר כזה.

כ.ה. קובל: הכל תמיד הלך מסודר?

הגב' דוראני: הלך מסודר, כן. לא היה בעיות של

כ.ה. קובל: השמות, לא?

הגב' דוראני: לא היה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

היו"ר: אני רוצה לשאול אותך, מחלקה של ילדים בריאים. את אמרת שכל הילדים היו די בריאים. נכון?

הגב' דוראני: תראה, יש

היו"ר: יש לפעמים שהם במחלקה נהיים קצת חולים, אבל את סיפרת

הגב' דוראני: קצת חום, משהו.

היו"ר: סיפרת שהם הברואו במחלקה. לא היתה בעיה

הגב' דוראני: היתה אחות היא היתה באה ונותנת טיפול מה שצריך.

היו"ר: כן.

הגב' דוראני: וילד אם זה חום קצת מבריא. וזהו. לא ראינו מחלה כמו שהוא סיפר, מחלה טיפוס מחלה כל מיני, מחלות רעות כאלה לא שמעתי. לא היה.

היו"ר: עכשיו, היו מקרים ועל זה, בזה אנחנו מתעניינים, שאת עזבת את המחלקה, כל הילדים היו בסדר, בבוקר היה חסר ילד או שניים. או זה. שאלת את מי שהיה ממונה שם - איפה הילדים האלה? אמרו לך שהם ברמבם, שלחו אותם לרמבם. שלחו לרמבם, זה סימן שהם היו חולים, לא? את לא חשבת על זה,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

איך זה בלילה הם היו בריאים ובבוקר כבר היו חולים ושלחו אותם לרמבם?

הגב' דוראני: אני לא יודעת אי אפשר לשאול איפה הילד הזה. אני סופרת 25 ילד. בשביל לקבל קבוצה, ואחריות שלי לקבל כמו שנתתי בערב, אני רוצה לקבל 25. אני רואה 24. אני שואלת איפה זה? היא אומרת - הם לא נתנו לי. אמרו - הוא הלך לרמבם. וזהו. נקודה. אני רושמת לי, הוא לא נמצא, לא קיבלתי. 24 בקבוצה. זה התפקיד שלי. לא מעניין אותי לאן הלך, חיפה רמבם

היו"ר: אפילו לא חשבת הילד הזה היה בריא מה פתאום

הגב' דוראני: לא מעניין אותי. לא התעניינתי. מה פתאום, ולא נלחמתי על זה, לא. אני קיבלתי 24, רושמת, היא חותמת שקיבלתי 24 וזהו.

היו"ר: טוב, אני יכול להבין את זה. אבל, האמא של הילד שהיתה מניקה אותו, ובאה בערב ונתנה לו חלב, אני לא מדבר על כולם. היו לך במחלקה שלך 25 ילד, את אמרת שאת היית עוזבת 25, בבוקר ציפית או קיווית שתמצאי 25, היית מוצאת 24 משהו כזה.

עכשיו, הילדים האלה שנעלמו, לפי מה שאנחנו שומעים פה מהעדויות, חלק מהם, או חלק גדול. ינקו. והאימהות היו

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

באות בערב, מניקות, ובבוקר היו חוזרות שוב בשביל להניק.  
את יודעת מי דיבר איתם? מי אמר להם שלחו אותם לרמבם  
או... מה אמרו להם שהילד נעלם?

הגב' דוראני: אני לא יודעת מי דיבר איתם? שבאים שואלים אותי,  
אני אומרת לא יודעת. אמרו.

היו"ר: אני שואל, את עבדת שם, והיית שם המון שעות ביום, ולא  
יצא לך לשמוע שאמא באה ושאלה איפה הילד שלי, הוא היה  
בריא אתמול בלילה?

הגב' דוראני: אני לא שמעתי. את זה לא שמעתי.

היו"ר: את לא שמעת?

הגב' דוראני: שמה היו הורים שעבדו בפרדס חנה, לא רצו לבוא גם כן  
לילדים הם התלהבו, היו עניים. רצו את הכסף שקיבלו, כי  
בחו"ל לא היה להם... הם עבדו עד ערב, והלכו עייפים, לא  
באו ככה.  
אני שאלתי למה לא באת? אמרה - אנחנו עבדנו. עובדים.  
עובדים.

היו"ר: טוב, תראי. אלה הורים שלא היו מעוניינים לבוא כל יום  
לראות את הילדים. אבל אמא שמניקה, היו הרבה אימהות

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

שהניקו. והילדים ששלחו לרמבם לא היו דווקא ילדים שלא ינקו.

הגב' דוראני: אני יודעת? לא זוכרת.

היו"ר: אני שואל אותך שאלה אחרת. את היית שם בכל מיני שעות. בבוקר בערב. את לא שמעת אף פעם שאמא באה ושאלה על הילד, ואמרו לה שהילד מת?

הגב' דוראני: רק סיפורים, אני לא שמעתי. כן סיפורים.

היו"ר: את בעצמך לא שמעת?

הגב' דוראני: אני בעצמי לא שמעתי, שהוא מת. האמא באה

היו"ר: לא, לא. את לא שמעת שהרופא או האחיות האחראיות שם, אמרה לאמא שבאה בבוקר להניק, אמרה לה - תראי, הילד שלך מת.

הגב' דוראני: לי אין ידיעה. האחיות האחראיות לא נמצאת במחלקה. רק מטפלות נמצאים במחלקה. אחראיות יש להם משרד שלהם, בית שלהם, שמה מודיעים להם. לא יודעת אם הם אמרו להם. האמא מספרת - אמרו לי מת. אני לא יודעת מת לא מת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

היו"ר: אני מדבר על סמך מה ששמענו פה העדויות. האמא היתה באה להניק לא איפה שהאחות האחראית יושבת. היא באה להניק איפה שהילד נמצא. את לא שמעת שמקרים כאלה היו, שהאם באה להניק ואמרו לה הילד שלך מת?

הגב' דוראני: היא מספרת לי, היא שאמרו לה. אבל אני לא שמעתי.

היו"ר: את לא שמעת במחלקה שככה את ישבת שם, ומישהי על יד הדלת אמרה לאמא

הגב' דוראני: האמא עצמה מספרת לי אמרו הבן שלי מת. האמא עצמה. אני

היו"ר: טוב, טוב, בסדר. עכשיו, גם כן באותו עניין. את עובדת שם, 25 ילדים את מתקשרת איתם. פתאום אחד חסר, ואת שומעת מהאמא שאמרו לה שהילד מת. את לא מתעניינת מה קרה? אצל האחות, אצל האחראית, איפה הילד הזה? מה פתאום הוא מת?

הגב' דוראני: לא, מה פתאום אני אתעניין.

היו"ר: אני שואל, אם לא התעניינת אז תגידי. לא התעניינתי. אני לא דורש ממך תשובה.

הגב' דוראני: אני בולעת, מה יש לי לעשות, אני מטפלת שמה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

היו"ר: טוב, אני רוצה לשאול אותך,

הגב' דוראני: אחותי גם, אני לא שואלת מת או לא מת.

היו"ר: בסדר, אני רוצה לשאול אותך, עוד משהו. האם בזמן שאת  
 עבדת שם, כמה זמן אמרת?

כ.ה. קובל: שנתיים.

היו"ר: שנתיים.

הגב' דוראני: בערך שנתיים. משהו כזה, בדיוק אני לא זוכרת.

היו"ר: האם אי פעם אחד מהילדים שנשלח לרמבם חזר למחלקה?

הגב' דוראני: אף ילד לא שמעתי שחזר, לא ראיתי.

היו"ר: לא שמעת.

הגב' דוראני: אף ילד. מה שהלך לא בא יותר. אמת, זה מה שאני  
 יודעת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

היו"ר: טוב, בסדר. אני רוצה לשאול אותך דבר כזה. אם את אומרת שילד שניים בתקופה מסוימת הלכו לרמבם כאילו, ולא שמעת כלום, שהם חזרו. האם מילאו את מקומם במחלקה, בילדים אחרים?

הגב' דוראני: כן, אלה שבאים עולים חדשים, מכניסים אותם.

היו"ר: עכשיו, האם היו ילדים אצלך במחלקה שנשארו כל הזמן, שלא קרה שאמרו שהם נשלחו לרמבם? זאת אומרת שהם גדלו שם, נגיד מחודשיים עד שנה. שנה וחצי.

הגב' דוראני: לא גדלו, ההורים לוקחים הילד.

היו"ר: היו נותנים להם בחזרה את הילדים אחרי איזה זמן?

הגב' דוראני: כן, מי שלא הסכים להשאיר אותו לוקח הילד.

היו"ר: אהה.

הגב' דוראני: יש כאלה לא רוצים להשאיר - לוקחים. מה? לא כל משפחה משאירה.

היו"ר: אז זה היה לפי רצון ההורים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: אני חושבת כן. לפי זה, היא אמרה לי - שימי עין על הבת שלי, אמרתי לה - בעיניים שלי אני אשים לב. אבל אחרים לא סיפרו לי. מחר באים לוקחים אותו. לא גדלו אצלינו ילד, עד שהוא התחיל לעמוד במיטה שלו, לקחו אותו.

היו"ר: עכשיו, יש לי שאלה כזו. הזרים האלה, הצרפתים או האנגלים שדיברו צרפתית ואנגלית

הגב' דוראני: לא יודעת אם זה צרפתית או אנגלית

היו"ר: רגע, טוב, יוכל להיות שזה תורכית.

הגב' דוראני: אני לא הייתי מבינה. עכשיו אני מבינה. אבל אז לא ידעתי.

היו"ר: בסדר, שפות זרות. שלא יכולתם לדבר איתם, אבל הם התערבו בין הילדים נתנו להם צעצועים, בדקו אותם, כביכול, ואני לא יודע אם אז עלה חשד במוחך שהם עושים את זה בכדי לבחור ילדים, לקחת אותם

הגב' דוראני: לא, לא חשבתי.

היו"ר: זה אחרי כן כאשר התחלת

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: אמרתי תודה רבה להם, השארתי אותם ולא חשבתי כלום.

היו"ר: עכשיו, כאשר הם הלכו, היו חסרים ילדים?

הגב' דוראני: גם לא חשדתי. גם שאמרו להם מת לא חשדתי.

כ.ה. קובל: השאלה היתה אם היו חסרים ילדים אחרי שהם הלכו?

הגב' דוראני: היו חסרים הרבה, אחרי זמן. אבל אני לא חשבתי על כלום. על כלום.

דרורה: היא אמרה את זה.

היו"ר: כן, בסדר, אבל את לא ידעת, את לא הרגשת מי האנשים בתוך המחלקה שנתנו לאורחים האלה לקחת את הילדים? הלא האורחים לא יכלו להיכנס ולעשות בדיקות

הגב' דוראני: אני חשבתי על זה שהם באו בלי מנהל, בלי אחראית בלי כלום, כמו גשם, אני אמרתי לך את זה. ואני בתור שאני שומרת על מחלקה, מה פתאום, איך נחתו, מי הביא אותם. אבל אני לא יכולה לגרש אותם, הם מדברים איתם. הם לא יודעים לדבר, גם אני לא יודעת לדבר ככה. באמת, בלי אף אחד, לא מנהלת, לא אחראית לא אחות.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

היו"ר: וכאשר הם הלכו, היו חסרים ילדים.

הגב' דוראני: כן, היו חסרים, באמת. אבל לא שמתי לב, יש עליה,

היו"ר: טוב, תראי אני לא מצפה ממך שתשימי לב במחשבה תחילה. זאת אומרת, שת יושבת שם וקורה פעם וקורה פעמיים שבאות קבוצות ופתאום חסרים ילדים. אני לא, אני לא מצפה שמתוך מחשבה את תשבי ותחשבי איך זה חסרים ילדים, בדיוק כאשר הם הולכים. אבל, במשך הזמן, את ראית שזו תופעה שחוזרת. שכל פעם זה אותו הדבר. אז... כל בן אדם מתחיל לחשוב מה פתאום, איזה תופעה זו, שכל פעם

הגב' דוראני: אני אניד לך למה, מפני שיש סידורים מסתדרים בצד. יש אנשים שנותנים להם מקום ללכת, זה אומרים לו תסתדר אתה, במסילת ציון. וזה אומרים לו תסתדר. אולי הוא לקח הילד. אני לא נמצאת, הלכתי לישון, הלכתי לאכול. לא שייך לי לחקור חקירות כאלה. לא חקרתי. לא חשבתי. לא חלמתי על דבר כזה. רק שבאו אלי לבית לאחר שהפסקתי לעבוד, התחלתי לשחזר ולחשוב, אני לא בטוחה. אולי ככה, אולי ככה. אבל לא ראיתי לא שמעתי.

היו"ר: פשוט על סמך מה שאת אומרת, את ייחסת את זה שחסרים תינוקות לכך שההורים שלהם ששלחו אותם כל אחד למקום אחר, מסילת ציון וכו', כאשר הם הלכו לאותם המקומות ששלחו, אז אולי הם לקחו את הילד שלהם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

הגב' דוראני: הם אומרים לי בזמן שאני באה לקחת את המכתב, כתוב לי המטפלת שמחליפה אותי, היא אומרת שזה נסע, שזה לא נסע, שזה הלך לרמבם, שזה.. מדברת איתי, הם מוסרים לי את הידיעות מה שיש. אני לא זוכרת מה זה היה. לקחו, לא זוכרת. לא הייתי חושדת.

היו"ר: גב' דוראני, האם במחלקה שלכם, את אומרת שהיו שתי רופאות, או רופאה,

הגב' דוראני: רופאה אחת.

היו"ר: רופאה אחת. האם את זוכרת אם היה לה פנקס של תעודות, של תעודות מוות. שאם ילד מת,

הגב' דוראני: לא.

היו"ר: היא חותמת על תעודת מוות.

הגב' דוראני: לא, חס וחלילה לא שמעתי על דבר כזה. בכלל. על תעודת מוות לא שמעתי. לא שמעתי על שום תעודה. רק בסוף אנשים באים אלי לבית שואלים אותי שאלות ואומרים נתנו תעודת פטירה שקר, ואני לא ידעתי. לא שמעתי את זה במחלקה שלנו, ולא שום דבר. כלום.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 7 באוקטובר 1996

היו"ר: את לא יודעת מה נהיה מהמחברת או מהניירות ששם רשמו כל  
 מה שקורה לילדים?

הגב' דוראני: שום דבר.

היו"ר: איפה הם

הגב' דוראני: האוכל, אין לנו שום ניירות.

היו"ר: גם זה מחברת. טוב, תודה רבה לך.

הגב' דוראני: על לא דבר. אני יכולה ללכת?

עדותה של ההגב' נעמי עמרם - תיק 305/96  
 היו"ר: טוב, העדה הבאה היא הגב' נעמי עמרם.

כ.ה. קובל: מקודם מנצורה.

היו"ר: תיק 305/96. אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת את כל  
 האמת ורק את האמת.

כ.ה. קובל: את לא שומעת טוב?